ДОДАТОК до „БУКОВИНИ“.

РУСКА РАДА

НАРОДНА ҐАЗЕТА

Виходить що тижня в пятницю	Адрес Редакциї: „РУСКА РАДА“ в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.	Коштує річно 4 корони.

Ч. 13. Чернівці, дня 26. марта (8. цьвітня) 1904. Рік VII.

Христос воскресе!

Євангелиѧ від Єв. Івана Гл. XII.

—

Первого-ж дня тижня приходить Марія Маґдалина в ранцї, як ще було темно, до гробу, і бачить, що камінь відвалено від гробу.

2. Біжить тодї і приходить до Симена і Петра та другого ученика, котрого любив Ісус, і каже їм: Узято Господа з гробу, і не знаємо, де положено Єго.

3. Вийшов тодї Петро і другий ученик і прийшли до гробу.

4. Бігли-ж обидва разом, і другий ученик побіг скорше Петра і прийшов перший до гробу.

5. І нахиливши ся бачить, що лежить полотно, та не ввійшов.

6. Приходить тодї Симен Петро слїдом за ним і ввійшов у гріб, і видить, що лежить полотно,

7. а хустка, що була на голові Єго, не з полотном лежала, а осторонь звита, на однім місци.

8. Тодї-ж увійшов і другий ученик, що прийшов перший до гробу, і видїв і вірував.

9. Ще бо не знали писаня, що має Він з мертвих воскреснути.

10. Пішли тодї ученики знов до себе,

11. Марія-ж стояла перед гробом плачучи з надвору; як же плакала, нахилила ся у гріб.

12. і видить двох ангелів у білому сидячих, один у головах, а один у ногах, де лежало тїло Ісусове.

13. І кажуть вони їй: Жінко, чого плачеш? Каже їм: Бо взято Господа мого, і не знаю, де положено єго.

14. І, промовивши се, обернула ся назад і видить Ісуса стоячого тай не знала, що се Ісус.

15. Каже їй Ісус: Жінко, чого плачеш? кого шукаєш? Вона, думаючи, що се садівник, каже Єму: Пане, коли ти виніс Єго, скажи менї, де Єго положив і я Єго возьму.

16. Каже їй Ісус: Маріє! Обернувши ся вона, каже єму: Равунї, чи то би сказати: — Учителю.

17. Каже їй Ісус: Не приторкай ся до мене: ще бо не зійшов до Отця Мого; а йди до братів моїх та скажи їм: Я схожу до Отця мого і Отця вашого і Бога Мого і Бога вашого.

18. Приходить Марія Маґдалина, звіщаючи ученикам, що бачила Господа, і що він се промовив їй.

19. Як же був вечір дня того, першого на тижни, як двері були замкнені, де зібрали ся ученики задля страху жидівского, прийшов Ісус та й став по серединї і каже їм: Мир вам!

20. І се промовивши, показав їм свої руки і бік свій. Зрадїли тодї ученики, побачивши Господа.

21. Каже їм Ісус знов: Мир вам. Якож післав мене Отець, і я посилаю вас.
22. І, се промовивши, дихнув і каже їм: Прийміть Духа сьвятого.
23. Кому відпустите гріхи, відпустять ся їм; кому задержите, задержать ся.

Росийско-японьска війна.

Про послїднї дві борби Японцїв з Росиянами під Порт Артуром на мори і коло Ченґджу на суши в Кореї маємо такі урядові вісти з обох сторін. Адмірал Тоґо доносить о послїднім намірі замкненя пристани в Порт Артурі слїдуюче: Дня 27. марта о годинї пів до 4 рано підплили чотири брандери, котрих супроводжала японьска фльота контрторпедовцїв, до Порт Артура, мимо того, що росийскі рефлектори кидали сьвітло на море. Кораблї ті пустили ся просто до портового входу. У віддалї двох морских миль (3 км. 700 м.) добачив їх неприятель і став стріляти з двох сторін. Мимо того удало ся довести брандери аж до внутрішного порту. Корабель „Гіомам“ спустив котву у віддалї пів кабля від побережа Золотої гори, де й висаджено єго у воздух і він затонув. Коли другий брандер „Фукурімару“ хотів задержати ся на лїво від тамтого, поцїлив єго росийский контрторпедовець і він затонув. Третий брандер „Іошікумару“ висаджено у воздух по лївій сторонї від „Фукурімару“ і він затонув. Четвертому, що називав ся „Іоноямару“, удало ся по дорозї ушкодити неприятельский контрторпедовець і він поцїлений неприятельским торпедовцем затонув в серединї пристанї близько лївого берега. Проба замкненя Порт Артура відбула ся точно після повисшого опису, однак межи брандером „Іошікумару“, а брандером „Іоноямару“ позістала така віддаль, що проба повного замкненя порту не удала ся. При тім атаку згинули: капітан Кіроше, 3 підофіцири і 2 моряки; тяжко ранений один офіцир, а легко капітан, інжинїр корабельний і 6 підофіцирів та моряків. Прочу залогу забрали наші лоди торпедові. Два наші торпедовцї, що були недалеко, ушкодили два неприятельскі торпедовцї і здавало ся, що на однім з них знищено котел. По скінченю атаку і забраню залоги видко було близько Золотої гори один неприятельский корабель зовсїм нездібний до борби. Мимо того, що наші торпедовцї і контрторпе-

Ґр. Лев Толстой.

Праця, смерть і слабість.

Переклав *Ярослав Весоловский.*

У полуднево-американьских Індиян є така леґенда:

Бог сотворив людий, говорять они, спершу так, що їм не треба було працювати; они не потребували нї мешканя, нї одежі, нї харчу і всї жили до сотнї лїт, не знаючи нїяких слабостий.

Проминуло вже не мало часу, аж Бог глянув на те, як живуть люди. Він побачив, що замість того, щоб тїшити ся своїм житєм, они дбаючи кождий про себе посварили ся між собою тай зладали собі таке житє, що не лиш не тїшуть ся ним, але проклинають його.

Тодї сказав Господь: „се через те, що они живуть одинцем, кождий про себе.“ І для того, щоби того більше не було зробив Бог так, щоби люди не могли вже жити без працї. Щоб не терпіти голоду і холоду, мусїли люди будувати собі мешканє, копати землю і засївати і збирати плоди і зерна.

Праця з'єднає їх, — подумав Бог; годїж одному чоловікови рубати і тащити ботуки і будувати хати, годї одному і приладжувати знаряди, сїяти і збирати і прясти і ткати одежу. Они повиннї поняти, що чим дружнїйше будуть працювати, тим більше зроблять і тим лїпше буде їм жити, а се з'єднає їх.

Минуло ще трохи часу і Бог знов прийшов глянути, як живуть люди.

довції позістали близько неприятельских батерий аж до рана, не потерпіли нїякої шкоди.

Звіт адмірала Макарова о атаку на Порт-Артур поданий в попереднім числї нашої часописи годить ся в основі зі звітом адмірала Тоґо, хоч в способі опису цїлої подїї Макаров — що впрочім і легко зрозуміти — старає ся представити неудачу Японцїв яко побіду Росиян. Але звіти про борбу Японцїв із Росиянами під Ченґджу на корейскій цїлеччинї вже суперечать одні другим. Ґен. Мищенко каже, що він заатакував Японцїв в тім містї, а урядовий японьский звіт каже, що то Япанцї заатакували місто, в котрім стояло 600 козаків. На поли війни се річ марної ваги, хто перший атакував, бо річ в тім, хто удержав ся в позициях, о котрі вела ся борба — в сїм случаю були тут Японцї тими, бо Росияни мусїли взад уступити ся —- але в представленю для ширшого сьвіта має і то велику вагу, хто був зачіпаючою стороною. Зваживши, що Японцї виступають нападаючи і суть як раз в поході, а відтак і ту обставину, що Росияни, як каже Мищенко, занимали під містом знамениті позициї а японьска кавалерия мусїла через российский огонь добирати ся до міста, то можна скорше припускати, що Японцї мусїли відбивати Ченґджу від Росиян і то їм остаточно удало ся.

Дивно видає ся також велике число убитих і ранених по сторонї японьскій, о якім доносить Мищенко лиш на основі того, що чув; российскому ґенералови розходить ся очевидно о піднесенє духа в краю а доданє собі слави, коли число убитих і ранених в так малій стичцї подає аж на півтора сотки. В першім своїм звітї доносив, що Японцї поховали ся були в містї поза хати і мури, а годї чей припускати, щоби российскі кулї з карабінів аж так цїляли, що аж поза стїнами убивали Япанцїв, противно же, щоби Росиян, стоячих на отвертім поли, не брали ся япаньскі кулї.

Великдень у 1848 р.

. . . Великдень! Боже мій великий!
Ще як сьвіт сьвітом, не було
Для нас Великодня такого!
Від досьвіта шум, гамір, крики,
Мов муравлисько все село
Людьми кишить. Всї до одного
До церкви пруть. Як перший раз
„Христос воскре́се“ засьпівали,
То всї мов дїти зaридали,
Аж плач той церквою потряс...
Так бачилось, що вік ми ждали,
Аж дотерпілись, дострaждали,
Що Він воскрес — посеред нас.
І якогось так зробилось нам

Та люди жили ще гірше як перше. Вони працювали гуртом (інакше було й годї) — але не всї разом, лиш порозбивали ся на дрібні купки, а кожда купка старала ся відобрати у другої єї роботу і всї они перешкаджали один другому, тратили і час і сили на борбу і всїм було лихо.

Побачивши, що й так не добре рішив ся Господь зробити так, щоб люди не знали години своєї смерти і могли умирати кождої хвилї. І обявив їм те.

Знаючи, що кождий із них може умерти кождої мінути — думав Бог — не будуть они із за клопотів про житє, яке може скінчити ся кождої хвилини, ворогувати один на другого і нївечити ті години житя, які їм призначені.

Та оно стало ся не так. Коли Бог вернув ся, щоби подивити ся, як тепер живуть люди, то побачив, що людске житє не поліпшило ся.

Люди сильнїйші, чим другі, користаючи з того, що люди можуть вмирати кождої хвилї, покорили собі слабших, одних вбиваючи, а других застрашуючи смертю. І житє уложило ся так, що одні: сильні і їх наслїдники — зовсїм не працювали і нудьгували від безробітя. Слабі-ж працювали понад силу і нарікали тому, що не мають відпочинку. І одні і другі бояли ся і ненавидїли себе. І житє людске стало ще нещасливійше.

Бог побачивши те, рішив ся для поправленя справи ужити послїдного средства: зіслав на людий всїлякі слабости,

У душах легко, ясно, тихо,
Що бачилось, готов був всякий
Цїлїй земли і небесам
Кричать, сьпівать: минуло лихо!
Найзлїйші вороги прощались,
Всї обнимались, цїлувались,
А дзвони дзвонять, не стають!
А молодь бігае мов пяна,
Кричить що сили в кождий кут:
„Нема вже панщини нї пана!
Ми вольні, вольні, вольні всї!“
Ба й дїтвора, що в старших баче,
Й собі вигукуе, неначе
Перепелята по вівсї.
А як скінчилась Божа хвала,
На цвинтар вийшов весь народ,
І як було нас тілько сот, —
Від разу ниць на землю впала
Цїла громада й засьпівала
Той величний, хвалебний гимн:
„Тебе, о Господи, хвалим!“
Мов грім зарокотїли з раня
Слова високі, звуки втїшні, —
Але конець сьвятої пісні
Покрили голосні риданя!
Дарма-б і силуватись, дїти,
Щоб розказать хоч щось-не-щось,
Що в той день славний довелось
Менї на власні очи здріти.
Народ мов безумів з утїх:
Старі скакали, мов хлопята...
Той пару коників своїх
Цїлуе кождого мов брата,
Та приговорюе, пестить;
А там гуртом сїльські дївчата
Всї скиндячки з голов знимають
І бють поклони і складають
Перед іконою; кричить
Усякий на витане друга:
„Христос воскрес, а панщину
Чорт взяв!“ А там старий дїдуга,
В селї найстарший чоловік,
На давну, ледви замітну,
Могилку аж грудьми приник
І обнимае дернину
Й кричить що сили: „Тату, тату!
Ми вольні! Тату, озовись!
Таж ти цїлих сто лїт ту кляту
Неволю двигав, і вмирати
Не хтїв, а волї ждав! Дивись,
Ми вольні! Бідний, ти дождати
Не міг, — аж нам той промінь блис!
Вже моїх внуків пан в палату
Так як мене не забере!
Возьміть мене до себе, тату!
Ваш син свобідним вже умре!...“

Іван Франко.

Плекане озимини на весну.

Хоч озимини перебудуть зиму добре, то таки не треба о них забувати й в часї веснянім, аби спомагати дальше їх ріст, й підпомогчи особливо слабі засїви.

Бог думав, що як усї люди будуть піддані слабостям, то они зрозуміють, що здоровому треба жалувати хорих і помагати їм, щоби коли они самі занедужають помагали їм здорові.

І знов полишив Бог людий, але коли вернув ся, щоби поглядїти, як они живуть тепер із того часу, як люди стали піддані слабостям — то жите людске стало ще гірше.

Ті самі слабости, що після думки Бога мали були людий з'єдинити, ще більше їх роз'єдинили. Ті люди, що силою приневолили других працювати на себе приневолили їх також обходити себе в часї слабости і з сеї причини самі хорими зовсїм не журили ся. А ті, яких приневолено силою працювати на других і ходити коло хорих, були так утомлені працею, що не могли вже дбати за своїх хорих і они полишали їх без всякої опіки. Щоби вид хорих не мішав приемностий богачів, побудували для хорих такі доми, де хорі терпіли і мерли без присутности людий, що їх жалїли, але на руках найманих людий, що ходили коло хорих не лиш без милосердия але навіть із відразою. Крім того признали люди більшу часть слабостий заразливими і з страху, щоб не заразити ся не лиш не зближували ся до хорих але віддїлили ся навіть від тих, що зносили ся з хорими.

Тодї сказав собі Бог: як тими средствами не мож довести людий до того, щоб они розуміли від чого залежить їхне

Передовсїм пригадуємо, що валковане озимин на весну є часто дуже вказане, а нераз й конечне. Валковане є вказане там, де земля є за пухка, й молоді ростини витягнув мороз в гору. Через переїхане валом притиснуть ся корінцї назад до землї, наколи без валкованя може дуже много ростин збіжевих висохнути тому, що їх морозом витягнене коріне не зістало назад притиснене до землї й не обтулене нею.

Приключає ся також, що через зиму покриє ся земля з озиминою скорупою по верху, хоч під сею скорупою єсть еще пухка. Тут придасть ся також валковане, через тягар валу зломить ся, розкрушить ся тонка верхня скорупа, котра інакше спиняла би приступ тепла й повітря до корінцїв, й они мусїли би через те занидїти, й уменьшити дуже ріст й видатність збіжа. Де калу нема, або де скорупа верхня є туга й груба, там треба озимину зборонувати, скоро земля обсохне достаточно і се збороноване послужить збіжу наче окопане, від него стане ся земля пухка й приступна теплу й вітреню, й корінї станут в неї розростати ся гожо; а надто знищать ся через весняне боронованє озимин мілїони хвастів, що з весною зачинають сходити й відновляти ся.

Се боронованє не лише озимин, але й ярих збіж в часї веснянім має незвичайний вплив на добрий стан й на видатність збіжа. Перед всїм повинні бути бороновані на весну пшеницї озимі; земля під озимою пшеницею виходить з зими все майже заскоруплена, прибита, ствердла; весняні дощі й сухі вітри змагають ще більше сей стан, для росту некорисний так дуже, що спиняє ростини в розростї на буйних навіть рілях, а спомагає за те розріст хвастів, котрі нераз беруть вагу над збіжем. Тому не жалувати на таких землях борони, не бояти ся, що она передре, перерідить збіже; бо се перерідженє не буде анї в сотій части так шкідливе, як полишенє землї в станї ствердїлім, заскорупленім, від котрого збіже удусить ся, засїче ся.

Боронованє весняне збіж є пожадане й тому, щоби єго забезпечити перед покладенєм на буйних полях: збіжа бороновані набирають більшої тугости, їх ростинки суть мілкою землею від боронованя наче підсапані, їх корінє грубіє при пеньках, й тим дає стеблам збіжа більше кріпкости й тугости, аби утримали ся просто.

Коли на весну спостереже господар, що єго збіжа бідні, голодуючі, — що пізнає ся по блїдій, жовтавій або червонавій навіть барві листків, а ще більше пізнає ся по сумнім виглядї, вузких листках, котрим бракує того розкішного росту й тої темної барви, якою відзначає ся збіже маюче поживу достатну, рілю кріпку, — тогди треба так голодуюче збіже конечно підкормити; інакше остане оно бідне й на ріст і на видатність.

До підкормленя бідних, голодуючих засївів надає ся незвичайно салїтра; але лиш до того часу, доки збіжеві ростини не пустили ще колїна, з котрого вибиває ся в гору колос: бо скоро се колїно вже утворило ся, то в нїм є й зародок колоска, котрий вже не побільшить ся від салїтрованя; а противно зачне тогди пускати корінє нові гони, котрі будуть за пізні, аби помножити видайність збіжа.

Салїтрованє (то є: розсипанє салїтри по верху рілї, по листю збіжа) треба на збіжах слабих зробити сейчас, скоро зачинає ся ріст; й повторити за які 4 тижнї пізнїйше. На таке дворазове салїтрованє треба на один ар на один раз бодай

щастя, то най самі доходять того своїми терпінями. І Бог оставив людий самих.

Оставши самими жили люди ще довго, не розуміючи того, що їм можна і треба бути щасливими. І доперва останними часами став дехто між ними розуміти, що праця не має бути для одних страшилом а для других примусовою каторгою лиш що має бути спільним радісним дїлом, який з'єдинювавби всїх людий. Стали роруміти, що супроти смерти, яка грозить кождому що хвилї найрозумнїйшим дїлом для кождого чоловіка буде радісно проводити в згодї і любови призначені кождому роки, місяцї, години і мінути. Стали розуміти, що слабости не лиш не повинні бути причиного роздїлу але навпаки повинні бути товчком до взаїмних любязних зносин.

около $^1/_2$ кіля, — значить на два рази треба на один ар салїтри 1 кл., або на один гектар 100 кл. Від салїтрованя поправить ся ріст бідного збіжа в очах: до тижня стануть блїді жовкнучі пера темно зелені, й зачнуть рости й розрастати ся розкішно, так озимі збіжа, як і всякі збіжа ярі. Особливо-ж пшениця й овес віддячають салїтроване незвичайно; вівси, що на бідній земли виросли би до колїн ледви, вигонять через салїтроване в час висше пояса, а кошти салїтрованя виплатять ся вже самим приростом соломи.

Господар.

Дописи.

Із Веренчанки.

У нас був 23. марта у вечір протокол за парубоцку „Січ“, яку ми заводимо в нашім селї. Вахмайстер Лодін і постенфірер Ґросман скликали у начальника парубків і випитували ся хто їх на сю „Січ“ намовляє. Бо вони на них криво дивять ся, через те, що у Веренчанцї тримає старий Корн моцію і просить двірника тай жандармів, аби їм того не позволяли робити. А двірник єго слухає, бо як настане лїто, то двірникова худоба цїле лїто пасе ся на Корнових лапах. А жандарі також поставили ся на услуги Корна. Старий Корн дає їм, що лиш потребують. Він пообіцяв сїм сот левів дати, лиш аби не була у него заведена та „Січ“ парубоцка. Яку ми кривду терпимо, видно вже із того, що як на 24. марта ішов двірник тай вартівники з коршми та зловили двох парубків, що ішли до дому від шевця, а було то так коло 9. години, то двірник казав, що се уже 11. година тай казав їх запровадити до громадскої канцелярії і казав їх замкнути за тото лише, що вони пристають до „Січи“. Тоті два парубки трохи не замерзли! Наш двірник ходить тепер що вечера, аби кого зловити. Такого ладу у нас до сего часу не було, аж як учули за сю „Січ“, що ми хочемо єї запровадити, то так дуже розохотили ся. Перше було так, що громадскі вартівники сокотили нашу громадску голову, аби єї хто не украв серед ночи з ліжка, а тепер пообіцяно їм плату, щоби тих парубків половити, що хочуть до „Січи“ пристати.

Оттаке то нам приходить ся терпіти від наших ворогів, які або такі темні, що не можуть порозуміти, яке то добре товариство для цїлого села — тота „Січ“, або такі злі люди, що не хотїли би допустити, аби в селї щось доброго завело ся. Та ми знаємо, що нам робити. Ми найдемо спосіб на то, якби хто ломив наше право, а „Січ“ таки завяжемо, як ми собі пообіцяли. На „Січи“ виходить дозвіл від Єго Сьвіт. президента краю, то вже се є знак тому, що се товариства добрі і в нашім краю дозволені та що за належанє до „Січи“ нїхто не сьміє робити нам пакости.

Січовик.

Із Клїводина.

Від якотось часу попало наше село під заряд кіцманьского „бургомистра“, лиш не знати на підставі якого права. Від давна вже волочать ся нашим селом по ночах кіцманьскі поліцияпти. Видно не мають они що робити в Кіцмани, коли розходять ся по селах на нічні вправи. Сї вправи кіцманьских сторожів (?) права відбувають ся звичайно межи 12. а 2-гою годиною по опівночи! Приїзджають они собі (особливо до нашого села) фірою; фіру лишають за селом, а самі валяють ся улицями як ті пси і лиш розглядають, щоби їх хто не побачив. Від 15 лютого валяють ся они майже що тижня ночами по Клїводинї.

Зразу тягали ся они в службовій одежі, а в послїднім часї вже перебирають ся в селяньску одїж, щоби їх нїхто не пізнав. От і сего тижня, з вівтірка на середу ходив бажанівский полїцай перебраний по Клїводинї і щось нїби обзирав в ночи а такий з него безличний кацап, що коли єго подибав вартівник, то той розбишака ще зачав грозити єму, чому він ходить селом так пізно. Ой треба нашим вартівникам тепер села добре стеречи, бо заки не загощували до нас полїцаї-розбишаки, доти було в Клїводинї добре, а тепер вже появляють ся тут злодійства. От з середи на четвер обікрали сьвященника Гнїдого на яких 400 К. От що при-

ходить в наше село рівночасно із нічним волокитством Бажанових слуг або так зв. кіцманьских сторожів(?) права.

Горожанин.

Із Глїбокої.

Помер у Глїбоцї панотець Михайло Тарнавский. Покійний — дай єму Боже Царство небесне, був слабовитий і довго за житя свого намучив ся. Дня 2-го марта взяли тїло его до Черновець, тай там похоронено. Вічна єму память.

Тепер остав ся у нас лиш о. Іля Вербовский, що був іще й до тепер адмінїстратором, і маємо велику надію, що о. Вербовский буде у нас у Глїбоцї парохом. Бо за о. Вербовским цїла наша парохія, а навіть і цїла громада, отже і иньші віроісповіданя; тїшить нас дуже, що і наш дїдич, п. др. Александер Скібневский, помагає нам у тій справі, бо є також за тим, щоб лиш о. Вербовский був парохом у Глїбоцї, за що п. дїдичови най буде честь від нас парохіян православної церкви в Глїбоцї, бо о. Іля Вербовский є для нас великим приятелем і народним дїячем. Від коли о. Вербовский у нас, то нам веселїйше і в церкві, бо там іде відправа по нашому, так що зрозуміє єї і мала дитина, і маємо все дуже красні проповіди, що аж охота тягне до церкви. О. Вербовский є також предсїдателем читальнї і дуже дбає про читальню. Відколи о. Вербовский в Глїбоцї, від тогди дуже красно розвиває ся наш хор церковний і читальняний, бо о. Вербовский всїма силами підпирає наш хор, і тепер о. Вербовскому не сором відсьпівати Службу Божу в супроводї нашого хору і у резиденциї! Ми пізнали, що о. Вербовский є нашим приятелем, тому ми жадаємо і просимо всїх тих, котрі можуть нам помогти, і маємо певну надію, що і Преосьвященний митрополит сповнить нашу волю і певно лиш о. Вербовский буде нашим парохом. Ходили леньківскі люди за о. Вербовским та їм не вдало ся, але нам то вже має бути і вдасть ся. Ми іще хочемо піти по сьвятах всї разом із нашим п. дїдичом до Черновець, до тих, що нам мають помогчи і таки має бути о. Іля Вербовский, нашим парохом, через що ми зможемо бути вірними синами православної церкви в Глїбоцї. — *Ілія Головач, Теодосій Букатар Никифір Максимюк, Міхайло Мекитюк, Петро Крилюк.*

Всячина.

„Христос воскрес! — Воістину воскрес!“ Отсї слова гомонять нинї разом із великодними дзвонами по всїй земли, де лиш лунає наше рідне слово.

„Христос воскрес!“ повторює кождий з нас немов на пригадку, що правди не змогли здоптати нї книжники, нї фарисеї, нї важкий камінь, яким привалено Христову могилу.

„Христос воскрес!“ Воскресне й гаразд, щастє і воля на нашій земли, а вся погань, кривда і зрада пропаде, як щезає дим з перед лиця Господнього!

Подяка. Пан Тодор Руснак, учитель в Дорошівцях зібрав в громадї на руску селяньску бурсу: 8 кор. 4 сот. Жертвували: Михайло Скибіньский 1 кор., панна уч. Параскева Ґріґорійчук 1 кор., пан Ісідор Радик 30 сот., Михайло Війчук 10 сот., Михайло Стецкий 4 сот., Дмитро Безкоровайний 10, сот. Григорій Безкоровайний 4 сот., Юрій Ґригорович 10 сот., Тодор Мігайчук 10 сот., Николай Бажаньский 10 сот., Тодор Звізда 10 сот., Олекса Будзіньский 10 сот., Андрій Томко 10 сот., Тодор Нуцуляк 10 сот., Олекса Литвинчук 10 сот., Стефан Малик 10 сот., Андрій Кіндзїрский 10 сот., Іван Горівчук 4 сот. Стефан Озірний 6 сот., Николай Юзик 20 сот, Іван Павчук В. 10 сот., Тодор Мігайчук Ґ. 10 сот., Григорій Безкоровайний 10 сот., Григорій Романчук 10 сог., Михайло Малик 10 сот., Іля Куруляк 10 сот., Василь Мірка 10 сот., Василь Звізда Ів. 20 сот., Онуфрій Ґордїца 20 сот., Василь Грицинюк 10 сот., Григорій Якушик 10 сот., Тимофій Мігайчук Ґ. 10 сот., Григорій Мігайчук 6 сот., Іван Мацкуляк 10 сот., Антон Олїйничук 10 сот., Василь Кін-

дзїрский 6 с., Онуфрій Малик 20 с., Григорій Мігайчук В. 20 сот., Николай Озірний 05 сот., Николай Павчук 20 сот., Онуфрій Фостей 20 сот., Тодор Грицинюк 5 сот., Іван Рипей 4 сот., Тодор Руснак уч. 1 кор., Ольга Руснак 50 сот., Крім того 6 кор. пожертвувала панна Ізидора Ільницка народ. учит. в Садаґурі. Щиру подяку чесним дорошівским громадянам, а з осібна панови Руснакови і панні Ільницкій складає *П. Клим.*

Росийскі дезертири. Границю межи Наролем а Чесановом переходять десятками до Галичини росийскі рекрути та війскові дезертири, однак не задержують ся в краю, але найблизшими поїздами виїзджають через Німеччину до Америки. Всї заосмотрені в потрібну готівку та цивільний стрій. На двірци в Ярославі було їх перед тижнем аж 42. Прибули поїздом від Сокаля і найблизшим поїздом поїхали на Захід. В розмові були дуже осторожні лише відзивали ся: „Чорт би єму шел в восток!“

О коровячий хвіст. З Монастириск пишуть: Лейба Темель і Мошко Тайхер, два купцї з Устя зеленого, купили на торзї дня 6. м. м. від господаря з Яргорова Василя Остапюка корову з телятем за 120 К., аби єї дальше відпродати і вже наперед тїшили ся зиском, який надїяли ся мати з дешево купленої корови з телятем. Спровадивши свою добичу до дому, зазнали вскорі гіркого заводу, бо куплена корова мала штучно приправлений хвіст. Обманені купцї внесли до монастириского суду жалобу, жадаючи за недостаючий хвіст коровячий 30 К. відшкодованя.

Засуд за покутну писарку. Перед львівским судом відбула ся сими днями розправа протир Миколи Перетятка і Івана Кудрика з Камінки бобрецкої, сокальского повіта, обжалуваних о ведене покутної писарки. Перетятко, 21-лїтний сїльский парубок, скінчив в Сокали 7 кляс видїлових, а відтак вернув на село до господарства, а що то єму не оплачувало ся, взяв ся до покутної писарки. Помагав єму в тім швець Кудрик, наганяючи до него людий. Канцелярию вели оба в коршмі. Перетятко приймав ся за ведене справ цивільних і карних і розголошував, що кожду справу мусить виграти. Кудрик розповідав, о єго спосібностях великі похвали, а й Перетятко сам хвалив ся, що має високі знакомости і звязи, на пр. один свояк єсть судиєю, другий „пише“ в львівскій прокураториї і т. ин. Отже не диво, що люди горнули ся до него і повірювали єму ріжні справи та платили єму неімовірно високі суми. По переведеній розправі засудив трибунал Перетятка на півтора року тяжкої вязницї, а Івана Кудрика на чотири місяцї. Прокуратор зголосив відклик що-до низького виміру кари Кудрикови.

Конець воздухоплавця. З Барцельони доносять: Аеронавт Форіольс піднїс ся в Пляца Торос бальоном до висоти 5.000 стіп серед гарної погоди. На тїй висотї пірвав єго вітер в сторону моря, де упав в віддаленю пятьох кільометрів від берега. Численні лодки поспішили єму на поміч, але бальон волїк воздухоплавця по филях аж до пізної ночи. Остаточно лодки повернули до порту з бальоном і човном, але тїло Форіольса викинуло море на беріг аж над раном.

Рідкі оленї. На острові Аскольда, який лежить 45 верстов на полудне від Владивостока, жиє одинока на земли відміна оленїв около 3.000 штук, оцїнені на поверх 1 мілїона рублїв. Сї оленї мають пятнисту краску шерсти, тому названо їх пятнистими. Як в Біловіжскій пущи жубр стоїть під опікою правительства, так і пятнистим оленем заопікувало ся ловецке товариство в Владивостоцї і лише строго пазначену скількість оленїв убиває що року. Цїна одного убитого оленя виносить від 300 до 500 рублїв. Найдорозше коштують роги пятнистого оленя, бо Китайцї роблять з них лїкарство і в середущім Китаю продають ся роги тих оленїв, так сказати-б, на вагу золота. Коли Японцї бомбардували Владивосток, їх фльота стояла за островом Аскольда. Ловецке товариство лякало ся тодї більше за своїх оленїв, чим про себе.

Видане Товариство „РУСКА РАДА“. За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО
З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Ів. Захарка.

